

Rab İsa'yı anın (1.Korintililer 11:23-29)

Biz geçmişte Tanrı'nın kaybettiği koyunlarıydık. O zaman karanlıkta hangi tarafa gideceğimizi bilmiyorduk. O zaman bizim bilmediğimiz sadece Tanrı değildi. Biz kendimiz hakkında da iyi bilmiyorduk. Ama Tanrı bizi unutmadan aradı.

Geçmişte kendimiz hakkında bildiklerimiz aslında gerçek değildi. Aslında o yeryüzündeyken giyineceğimiz ama sonra çıkartacağımız elbise gibi bir şeydi. İnsanlar bazen bu dünyada zor durumda yaşayarak zayıflıyor, fakir oluyorlar. Bunlar da asıl biz değildir. Bu dünyada doğru insanlar zarar görebilir kötü insanlar başarılı olabilir. Biz bu dünyada yaşarken sık sık dış görünüşümüzü asıl kendimiz olarak yanlış düşünüyoruz.

Artık asıl ben kim olduğumu anlamak lazım. Bunun için ilk önce Tanrı'nın lütuf ve sevgisini almalıyız. İkinci olarak dünyanın kaygılarından kurtulmalıyız. Üçüncü, Tanrı'nın kulu olarak görevimiz ne olduğunu anlamalıyız. Yaşamımızın anlamı Tanrı'nın kulu olarak görevimizi yapmaktır. Rab'den görev almış insanlar için bu dünya kirli yada uzaklaşmak gereken bir yer değil, Tanrı'nın işlerini tamamlayacakları yerdir.

Tanrı bize İsa'yla birlikte göğe oturacağımız lütfu sağladı (Efesliler 2:6). Bize verilen bu büyük lütfun başlangıcı İsa'nın öğrencileriyle birlikte yaptığı sofradır. İsa "Ben acı çekmeden önce bu Fısıh yemeğini sizinle birlikte yemeyi çok arzulamıştım"(Luka 22:15) diye söyledi. O sofraya İsa'nın son sofrasıydı. Çünkü sofraya bittikten sonra İsa öldü. Eğer o gün Rab'le birlikte yemek yemeseydi artık bir daha öyle bir fırsat olmayabilirdi. Rab öğrencilerine ekmeği bölerek verdi, ve birkaç saat sonra kendi bedenini verdi.

İsa öğrencilerine kâseyi vererek "Bu benim kanımdır, birçokları uğruna akıtılan antlaşma kanıdır"(Markos 14:24) diye söyledi. Öğrenciler için antlaşma kanı sözcüğü yeni bir şey değildi. İsrail Mısır'dan çıkıp Sinan dağının önünde toplanırken Musa onlara Kutsal Yasa'yı okudu ve koyunun kanını serpererek ona 'Yeni antlaşmanın kanı' dedi (Mısır'dan çıkış 24:8). Yeni antlaşma günahlarını bağışlamakla ilgiliydi (Matta 26:28). İsa öğrencileriyle kâseyi paylaştıktan birkaç saat sonra kendi kanını akıttı. Bunu görmüş olan öğrenciler İsa'nın anlattığı 'antlaşma kanı' sözcüğünü hiç unutmamıştır.

Çarmıhtaki İsa'nın ölmü Tanrı bizi ne kadar sevdiğini en iyi şekilde göstermektedir. Tanrı'nın sevgisi sadece yüreğinde kalan bir sevgi değildi. Tanrı kendi bedenini bizim için feda ederek bizi sevdi. Biz sadece imanla kurtuluyoruz ama Rab bizi kurtarmak için sadece kendi canını vermedi, her çeşit hakaret ve zulüme dayandı.

Rab öğrencilerine Rab'bin sofrasıyla ilgili buyruğu verirken 'beni anın' dedi. O hiç bir zaman Baba Tanrı'nın önünde kendisini yükseltmedi. O her zaman Baba Tanrı'yı yüceltti, Baba'nın sözünü ilettiler, Baba'nın buyurduğu işlerini yaptılar. Ama Rab'bin sofrasını buyururken 'Baba' değil 'Beni' anın dedi. Evet, biz Rab'bin sofrasını yaparken İsa'yı anmamız lazım. Sadece O'nun çarmıhtaki ölmü değil, ölmünü nasıl hazırladığını iyice hatırlamamız lazım.

Rab'bin sofrasının anlamı yırtılmış olan Rab'bin bedeni gibi her bulunduğumuz yerlerde müjdeleyerek canları toplayarak hepimiz bir beden olduğumuzu anlamaktır. Toplanıp Rab'bin sofrasını yaparak Rab'bin sevgi ve fedakârlığını anıyoruz, ve İsa'yla birlikte bir oluyoruz. Ve bu esas kilisedir. Geçmişte insan Adem'de birdi ama şimdi biz İsa Mesih'te biriz. Kutsal Kitap aracılığıyla Tanrı bizi topluluk olarak yönlendirmekte olduğunu biliyoruz. Tanrı İbrahim'in imanının kökünden oluşan Eski antlaşma kilisesini yönlendirdi, ve on iki öğrencileri yönlendirdi, ve Markos'un evinde Kutsal Ruh'u almış olan yüz yirmi kişiyi yönlendirdi. Böylece Tanrı topluluk aracılığıyla çalışır.

Biz İsa Mesih'e ait olanlarız. Hemde İsa Mesih'i temsil edenleriz. İsa bizi satın aldığı için

artık kendi istediğimize göre yaşamaya çalışmayalım. Benliğimiz, tutku ve arzularımızla birlikte çarmıha gerilmiştir. Artık geçmişte gibi kendimizi yüceltmeye çalışmayalım.

Rab'bin sofrası aracılığıyla biz kendimizin Yeni antlaşma içinde olduğumuzu, kilisenin üyesi olduğumuzu hatırlıyoruz. Rab'bin sofrası aracılığıyla biz görevimizin can kurtarma olduğunu hatırlıyoruz. Rabbin sofrasına katılanlar İsa Mesih'te olanlardır. Dolayısıyla onlar Mesih'in bedeni, yani kiliseye bakmalılar. Bu sadece pastörün işi değildir. Rab'bin beden ve kanını yiyip içenler Rab'be ait olduğu için dünyadan korkmamalı, gökte alacakları ödül ve Tanrı'nın sevgisini düşünmeliler.

Biz Rab'biniz. Artık biz geçmişte gibi kendimiz için mücadele etmemeliyiz. Rab öğrencileriyle son yemeğini yerken kendi başarısı için yaşayan Yahuda İskariot'u gönderdi. Bunu unutmayan öğrenciler Rab'le en son sofrasını yaptığı zamanı hatırlayarak kendilerini feda ederek canları kurtararak yaşadılar. Rab'bin sofrasına katılanlar can kurtarmayla ilgili tutkuya sahip olmalılar. Ve bu kutsal işler için kendilerini Yeni buyruğa uygun bir şekilde değiştirmeliler. Ve çevredeki kutsalların da değişebilmeleri için yardım etmeliler.

1.Korintililer 11.bölümde, Pavlus Rab'bin sofrası hakkında anlatırken kilisede bölünmeler olmamak gerektiğini söylüyor. Kilisede bölünme yaratan ve kendi yararı için kiliseyi kullanmak isteyen Rab'bin sofrasına katılması kendi günahını yiyip içmesine benzer. Rab'bin sofrasına katılanlar ise en azında kilisenin yararına öncelik vermelidir. Rab öğrencilerine Rab'bin sofrasını buyururken 'siz' dedi. Kilise 'ben' değil 'biz' olduğunu vurgulamıştır.

Rabbin sofrasına katılanlar için en önemli olan Rabbe şükranla dolu olmasıdır. Ve kendilerini hiçe sayarak başkalarına öncelik vermek lazım. Bu dünyada da her hangi bir topluluk olsun ülke olsun birlik olmayınca mahvolacağını herkes biliyor. Hatta Rabbin bedeni olan kilisede birlik olmayınca Rab orada nasıl çalışabilir? Kimse Rab'den yardım alamayacaktır. Gerçek ve istekli bir yürekle Rab'bin sofrasına katılarak Rabbi hoşnut eden kilise olmalıyız.